

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 5 juni 1996 *

I mål T-75/95,

Günzler Aluminium GmbH, bolag bildat i enlighet med tysk rätt, Ostfildern (Tyskland), företrätt av advokaten Dr Jürgen Strauß, Stuttgart, Uhlandstraße 11,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Dr Claudia Schmidt, rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 14 november 1994, dokument K (911) 3006, slutligt, riktat till Förbundsrepubliken Tyskland angående eftergift av importtullar [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå],

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden C. P. Briët samt domarna B. Vesterdorf och A. Potocki,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören B. Pastor,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 18 april 1996,

följande

Dom

Rättslig bakgrund

- 1 I artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar (EGT nr L 175, s. 1, nedan kallad förordning nr 1430/79) föreskrivs i dess genom artikel 1.6 i rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 om ändring av förordning nr 1430/79 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar (EGT nr L 286, s. 1, nedan kallad förordning nr 3069/86) ändrade version att "återbetalning eller eftergift av importtullar kan ske i särskilda fall — som är andra än de som anges i delarna A—D — som är resultat av omständigheter som varken följer av en avsiktlig åtgärd eller en uppenbar vårdslöshet från den betalningsskyldiges sida" [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

- 2 I artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import-eller exporttullar, som inte har utkrävts av den avgiftsskyldige, för varor som hänförts till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT nr L 197, s. 1, nedan kallad förordning nr 1697/79) föreskrivs att "de behöriga myndigheterna kan underlåta att företa en uppbörd i efterhand av det belopp av import-eller exporttullar som inte har pålagts till följd av ett misstag av de behöriga myndigheterna själva som inte rimligtvis kunde upptäckas av den avgiftsskyldige, eftersom den sistnämnde har handlat i god tro och iakttagit alla de bestämmelser som föreskrivs i de gällande reglerna avseende dennes tulldeklaration" [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

Omständigheter som ligger till grund för tvisten

- 3 Den 22 maj 1990, den 8 juni 1990 respektive den 26 juni 1991 importerade den sökande legerade aluminiumstänger från före detta Förbundsrepubliken Jugoslavien. I enlighet med de köpavtal som låg till grund för transaktionerna skulle de tullavgifter som uppkom till följd av dessa erläggas av de jugoslaviska säljarna. Av denna anledning avtalades bland annat med säljarna att betalningen inte skulle erläggas förrän efter det att ett tulltaxeringsmeddelande hade erhållits, i syfte att i förekommande fall kunna dra av det tullbelopp som hade erlagts från priset.
- 4 Efter det att sökanden hade deklarerat nämnda importtransaktioner utfärdade det behöriga tyska tullkontoret den 25 maj 1990, den 11 juni 1990 respektive den 26 juni 1991 taxeringsmeddelanden enligt vilka ifrågavarande importtransaktioner undantogs från tullavgifter.
- 5 Emellertid beviljades undantag från tullavgift till följd av ett misstag begånget av de tyska tullmyndigheterna. Förmånsbestämmelserna för Jugoslavien gällde inte längre under de ifrågavarande tidsperioderna, såsom hade angivits i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (nedan kallad den officiella tidningen) (se kommissionens förordning (EEG) nr 1280/90 av den 15 maj 1990, (EGT nr L 126,

s. 22, nedan kallad förordning nr 1280/90) om återinförande av uppbörd av tullavgifter för perioden från den 19 maj till den 31 december 1990, och kommissionens förordning (EEG) nr 1347/91 av den 23 maj 1991, (EGT nr L 129, s. 21, nedan kallad förordning nr 1347/91) om återinförande av uppbörd av tullavgifter för perioden från den 27 maj till den 31 december 1991) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

- 6 Tullkontoret underlät sedan att rapportera till det centrala kontoret, med ansvar för kontroll av kvoter och övre gränser. Till följd av detta var det inte förrän i mars år 1991 och i augusti år 1991 (vad avser den import som utfördes under år 1990 respektive den som utfördes under år 1991) till följd av en senare kontroll av tulldeklarationerna som det kunde fastställas att undantag från tullavgift oriktigt hade beviljats.

- 7 Den 23 april 1992 och den 30 juni 1992 sände det behöriga huvudtullkontoret den sökande meddelande om ändring av tullavgift med ett totalbelopp om 29 429,79 DM.

- 8 Då sökanden erhöll kännedom om att tullmyndigheterna avsåg att företa uppbörd i efterhand av tullavgifter försökte denne kontakta sina jugoslaviska handelspartners. Med anledning av det kaos som orsakades av det inbördeskrig som brutit ut under tiden, lyckades dock inte detta försök.

- 9 Sökanden överklagade efter detta till de behöriga tyska tullmyndigheterna och yrkade att det i enlighet med artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 inte skulle företas någon uppbörd i efterhand av tullavgifter. I andra hand yrkade den sökande eftergift av importtullar i enlighet med artikel 13 i förordning 1430/79. Genom nämnda överklagande har sökanden i enlighet med nationell rätt även ansökt om och erhållit betalningsanstånd.

- 10 Den 2 maj 1994 begärde de tyska myndigheterna att kommissionen skulle besluta huruvida ett beviljande av eftergift av importtullar var motiverat med stöd av artikel 13 i förordning nr 1430/79. Denna begäran inkom till kommissionen den 16 maj 1994. Efter att ha tagit del av den uppfattning som delades av den expertgrupp som består av representanter från samtliga medlemsstater fastställde kommissionen i beslut av den 14 november 1994 riktat till Förbundsrepubliken Tyskland att eftergift av importtullar inte var befogat då sökanden inte kunde åberopa att denna inte haft kännedom om de rättsliga bestämmelser som har kungjorts i den officiella tidningen (nedan kallat det omtvistade beslutet).
- 11 Det omtvistade beslutet delgavs sökanden genom skrivelse av den 27 december 1994, som erhöles av denne den 29 december 1994.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 12 Det är under dessa omständigheter som sökanden genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 3 mars 1995 väckte förevarande talan.
- 13 Efter att ha hört referentens rapport har förstainstansrätten (tredje avdelningen) beslutat att inleda det muntliga förfarandet utan föregående bevisupptagning. Förstainstansrätten har emellertid i skrivelse av den 15 mars 1996 anmodat parterna att besvara vissa frågor skriftligen och inge vissa handlingar. Kommissionen och den sökande har besvarat de frågor som har ställts och har ingivit de begärda handlingarna i skrivelser av den 27 mars 1996 respektive den 29 mars 1996.
- 14 Parternas framställningar och svar på förstainstansrättens frågor har hörts under sammanträdet den 18 april 1996.

15 Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 14 november 1994,

— ålägga kommissionen att fatta ett nytt beslut avseende Tysklands ansökan av den 2 maj 1994 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar, med beaktande av förstainstansrättens avgörande.

16 Kommissionen yrkar att förstainstansrätten skall

— ogilla talan såsom ogrundad,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

Upptagande till sakprövning av yrkandet i andra hand avseende att kommissionen skall åläggas att fatta ett nytt beslut avseende Tysklands ansökan av den 2 maj 1994

17 Förutom yrkandet om ogiltigförklaring begär sökanden att förstainstansrätten skall besluta att kommissionen skall fatta ett nytt beslut avseende Tysklands ansökan av den 2 maj 1994 om eftergift av importtullar.

- 18 Förstainstansrätten påpekar i detta avseende att enligt fast rättspraxis kan inte gemenskapernas domstolar inom ramen för en talan om ogiltigförklaring i enlighet med artikel 173 i EG-fördraget, utan att göra intrång på den administrativa myndighetens prerogativ, ålägga en av gemenskapernas institutioner att vidta åtgärder som enligt artikel 176 i fördraget innebär genomförande av en dom genom vilken ett beslut ogiltigförklaras (se senast förstainstansrättens dom av den 9 november 1995, France-aviation mot kommissionen, T-346/94, REG s. II-2843, punkt 42).
- 19 Av detta följer att det andra yrkandet som går ut på att förstainstansrätten skall besluta att kommissionen skall fatta ett nytt beslut avseende Tysklands ansökan av den 2 maj 1994 inte kan upptas till sakprövning.

Saken

Det första yrkandet avseende ogiltigförklaring

- 20 Sökanden åberopar till stöd för sin talan en enda grund gällande överträdelse av artikel 13.1 första stycket i förordning nr 1430/79, såsom den har ändrats genom förordning nr 3069/86.

Parternas argument

- 21 Sökanden gör i första hand gällande att för att kunna bestämma om det föreligger en "särskild situation" som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, måste samtliga omständigheter i det ifrågavarande fallet beaktas, då bestämmelsen utgör en skälighetsgeneralklausul. Vidare ger artikel 13 kommissionen ett utrymme för skönsmässig bedömning vilket innebär att dennas beslut skall vara grundat på faktiska omständigheter vilka är fastställda på ett precist och uttömmande sätt. Enligt sökanden har kommissionen i det omtvistade beslutet inte tillräckligt beaktat dessa krav.

- 22 Enligt sökanden har de felaktiga tullhandlingarna endast sin grund i vårdslöshet och misstag från det tyska tullkontorets sida. Efter att ha erhållit taxeringsmeddelande gällande undantag från importtullar i vilket det inte angavs att det förelåg en möjlighet att detta skulle kunna komma att ändras i efterhand, erlade sökanden i god tro hela försäljningspriset, utan att följaktligen göra gällande den rätt till återbetalning som förelåg, gentemot sina handelspartners (se punkt 3 ovan).
- 23 Sökanden påpekar vidare att tullkontoret har underlåtit att underrätta det centrala kontoret som är ansvarigt för kontroll av kvota och övre gränser. Detta ledde till att de ursprungliga misstagen inte korrigerades förrän efter två år (för de importtransaktioner som utfördes under år 1990) och ett år (för de importtransaktioner som utfördes under år 1991). Under sammanträdet har sökanden tillagt att två uppgifter framgår av den akt som har inlämnats av kommissionen till förstainstansrätten på dennas anmodan. Det framgår enligt sökanden att direktören för tullkontoret har medgivit att om tullkontoret på ett korrekt sätt hade rapporterat till centralkontoret skulle detta ha upptäckt misstagen omedelbart. Det framgår dessutom av akten att meddelandet om ändringar sändes ungefär tolv månader efter det att misstagen upptäcktes i mars och i augusti 1991.
- 24 Dessa oförklarliga förseningar utgör det enda skälet till varför sökanden inte längre till följd av inbördeskriget i den före detta Förbundsrepubliken Jugoslavien kan kräva att dennes handelspartners återbetalar de importtullar för vilka det har beslutats att uppbörd i efterhand skall företas.
- 25 I andra hand hävdar sökanden att begreppet "särskild situation" är ett juridiskt begrepp vars innebörd skall tolkas med beaktande av importtullarnas ändamål. Av detta följer att kommissionen borde ha prövat om ansökan var välgrundad genom att jämföra fallet ifråga med de situationer för vilka eftergift av importtullar uttryckligen har föreskrivits. Av detta skulle framgå att en eftergift av importtullar är motiverad då det ekonomiska ändamålet med varuimporten inte längre kan

uppnås med anledning av omständigheter över vilka importören inte har något inflytande.

- 26 Detta är exakt de omständigheter som föreligger. Sökanden skulle inte ha lidit ekonomisk skada genom en uppbörd i efterhand om tullkontoret hade tillämpat bestämmelserna ifråga på ett riktigt sätt eller om misstaget hade korrigerats inom en rimlig tidsfrist, då det behöriga jugoslaviska centralkontoret under nuvarande omständigheter inte kunde bevilja den välgrundade ansökan om återbetalning då kontoret hade upphört att existera. Av detta följer att undantag från importtullar även borde ha beviljats för detta fall.
- 27 I tredje hand påpekar sökanden att avseende förutsättningen att det inte skall föreligga avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från den berördes sida, i enlighet med artikel 13 i förordning nr 1430/79, är det för det första ostridigt att sökanden inte har agerat vårdslöst eller handlat bedrägligt och framgår det för det andra av rättspraxis att skyldigheten att inhämta kunskap om de gemenskapsrättsliga bestämmelser som är tillämpliga på transaktionerna i fråga genom att läsa den officiella tidningen endast åligger en yrkesmässig ekonomisk operatör, vars verksamhet huvudsakligen består av import- och exporttransaktioner (se domstolens dom av den 12 juli 1989, Binder, 161/88, Rec. s. 2415, punkt 22). I enlighet med vad sökanden hävdar kan det mot bakgrund av att denne endast vid enstaka tillfällen utfört importtransaktioner och att denne därför borde anses som en ekonomisk operatör utan erfarenhet inom området, inte rimligen förväntas att denne skall ha mer omfattande kunskaper än tullmyndigheterna och ännu mindre kan det krävas att sökanden skall kunna kontrollera de åtgärder som dessa vidtar.
- 28 Vad avser kommissionens påstående att sökanden inte kan åberopa skälighetsklausulen i artikel 13 i förordning nr 1430/79, eftersom denna enligt tysk rätt här möjlighet att överklaga ändringsmeddelandena (se domstolens dom av den 12 mars 1987, Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen, 244/85 och 245/85, Rec. s. 1303, punkt 17), replikerar sökanden att denna har utnyttjat denna rätt och att det är under just detta förfarande som sökanden i andra hand i förebyggande syfte ansökte om eftergift av tullavgifter med stöd av artikel 13. Då sökanden inte

hade något inflytande över de tyska myndigheternas beslut att först avgöra ansökan om eftergift av tull och i detta syfte sända en begäran om detta till kommissionen, kan enligt sökanden inte nämnda ansökan avvisas med hänvisning till att ett förfarande vid en nationell domstol fortfarande är anhängigt.

29 Slutligen undrar sökanden om man, trots det förhållandet att artikel 13 i förordning nr 1430/79 och artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 har "samma ändamål", av detta kan sluta sig till att de faktiska förutsättningarna för tillämpningen av de två bestämmelserna är desamma. Sökanden anser under alla omständigheter att denna inte har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter vad beträffar omsorg i enlighet med artikel 5.2 i förordning nr 1697/79.

30 Kommissionen gör i första hand gällande att de rättsmedel som enligt tysk rätt är tillgängliga för att bestrida giltigheten av ändringsmeddelandena av den 23 april respektive av den 30 juni 1992, hindrar sökanden att åberopa artikel 13 i förordning nr 1430/79, då denna är en skälighetsgeneralklausul (se domstolens dom av den 15 december 1983, Schoellershammer mot kommissionen, 283/82, Rec. s. 4219, punkt 7, och ovannämnda dom Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen, punkt 10). Då ett sådant rättsmedel finns att tillgå, finns det inte någon anledning att söka erhålla ett beslut avseende skälighet (se i detta avseende detta ovannämnda dom i målet Cerealmangimi m. fl. mot kommissionen, punkt 17).

31 Om sökanden ändå skulle kunna åberopa artikel 13 i förordning nr 1430/79, påpekar kommissionen att begreppet "särskild situation" inte är definierat. Enligt kommissionen skall begreppet tolkas mot bakgrund av de fall som anges under del A—D i förordning nr 1430/79 med beaktande av att det rör sig om en skälighetsklausul.

32 Vad avser de misstag som har begåtts av de tyska tullmyndigheterna gör kommissionen gällande att de undantagsfall som uttryckligen beskrivs i förordning nr 1430/79 avser de fall då de importerade varorna inte längre kan användas i de

syften för vilka de importerades. Så är emellertid inte fallet i förevarande situation. Enligt kommissionen kan inte endast det förhållandet att importvinsten inte har blivit så omfattande som förväntat, utgöra en särskild situation.

- 33 Vad avser påståendet att de jugoslaviska motparterna har försvunnit påpekar kommissionen att det framgår av rättspraxis att det saknar relevans att sökanden inte längre kan komma i kontakt med sina handelspartners i den före detta Förbundsrepubliken Jugoslavien (se domstolens domar av den 13 november 1984, Van Gend & Loos och Bosman mot kommissionen, 98/83 och 230/83, Rec. s. 3763, punkt 16, och av den 6 juli 1993, CT Control (Rotterdam) och JTC Benelux mot kommissionen, C-121/91 och C-122/91, Rec. s. I-3873, punkt 37).
- 34 Av detta följer enligt kommissionen att omständigheterna i fallet ifråga inte kan utgöra en särskild situation i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.
- 35 Kommissionen gör gällande att sökanden under alla omständigheter visade prov på uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79. Bestämmelserna ifråga var tillräckligt enkla för att det misstag som har begåtts skulle kunna upptäckas med lätthet (se domstolens dom av den 26 juni 1990, Deutsche Fernsprecher, C-64/89, Rec. s. I-2535, och för en motsatt situation, domstolens dom av den 22 oktober 1987, Foto-Frost, 314/85, Rec. s. 4199, punkt 25). Kommissionen tillägger i detta sammanhang att sökanden inte har påstått sig ha haft några svårigheter att få tillgång till den officiella tidningen (se domstolens dom av den 15 maj 1986, Kavallas m. fl. mot kommissionen, 160/84, Rec. s. 1633).
- 36 Då det gäller påståendet att sökanden saknade erfarenhet hävdar kommissionen att detta skulle ha varit en anledning för denna att noggrant undersöka de relevanta bestämmelserna och skrifterna. Om sökanden hade velat försäkra sig om att inte behöva erlägga tull i efterhand, borde denna enligt kommissionen inte blint ha litat på det meddelande i vilket sökanden beviljades undantag från att erlägga tullavgifter.

- 37 Slutligen, vad avser sökandens argument att det inte kan krävas att en importör har mer omfattande kunskap än tulltjänstemännen själva, påpekar kommissionen att domstolen redan har avvisat ett sådant argument (se ovannämnda dom i målet Deutsche Fernsprecher, punkt 17).

Förstainstansrättens bedömning

- 38 Det skall först och främst fastställas att importen ifråga enligt förordningarna nr 1280/90 respektive nr 1347/91 var föremål för en tullavgift vilket parterna är överens om. Vad avser de två första försändelserna som verkställdes den 22 maj 1990 respektive den 8 juni 1990 har uppbörd av tullavgifterna återinförts avseende import till gemenskaperna av ifrågavarande produkter vilka härrör från Jugoslavien för perioden från den 19 maj till den 31 december 1990 i enlighet med artikel 1 i förordning nr 1280/90. Vad avser den tredje försändelsen som verkställdes den 26 juni 1991 har uppbörd av tullavgifterna återinförts avseende import till gemenskaperna av ifrågavarande produkter som härrör från Jugoslavien för perioden från 27 maj till den 31 december 1991 i enlighet med artikel 1 i förordning nr 1347/91.
- 39 Vidare kan förstainstansrätten för det första konstatera att det var till följd av ett misstag begånget av det behöriga tyska tullkontoret som tullavgifterna inte pålades för de tre ifrågavarande försändelserna och för det andra att de tyska myndigheterna har företagit en uppbörd i efterhand av tullavgifterna som vid importtillfällena inte avkrävdes sökanden. Det framgår av handlingarna att sökanden ännu inte har erlagt tullavgifterna.
- 40 Under dessa omständigheter skall ansökan om eftergift av denna uppbörd i efterhand bedömas i enlighet med förordning nr 1697/79, i synnerhet dess artikel 5.2 i vilken föreskrivs att "de behöriga myndigheterna kan underlåta att företa en uppbörd i efterhand av det belopp av import-eller exporttullar som inte har pålagts till

följd av ett misstag av de behöriga myndigheterna själva som inte rimligtvis kunde upptäckas av den avgiftsskyldige, eftersom den sistnämnde har handlat i god tro och iakttagit alla de bestämmelser som föreskrivs i de gällande reglerna avseende dennes tulldeklaration”. Ändamålet med nämnda förordning är i enlighet med dess artikel 1 att bestämma de villkor under vilka uppbörd i efterhand skall företas av import- eller exporttullar som inte har avkrävts av den avgiftsskyldige för de varor som har deklarerats i enlighet med ett tullförfarande av vilket skyldigheten att erlägga sådana avgifter följer (se domstolens dom av den 12 november 1981, *Salumi m. fl.*, 212/80—217/80, Rec. s. 2735, punkt 7). Förstainstansrätten konstaterar för övrigt att det framgår av de handlingar som de tyska myndigheterna inlämnade till kommissionen, att sökanden efter delgivning av meddelande om ändring av tullavgifterna i enlighet med ovanstående artikel 5.2 i första hand har ansökt om att uppbörd i efterhand inte skall företas.

- 41 Det skall tilläggas att förordning nr 1697/79, vilken upphävdes med verkan från den 1 januari 1994 genom artikel 251 i rådets förordning nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT nr L 302, s. 1, nedan kallad förordning nr 2913/92), var gällande då omständigheterna som ligger till grund för tvisten inträffade, år 1990 respektive år 1991, då importen företogs och meddelandet om ändring utfärdades år 1992.
- 42 Förstainstansrätten påpekar att det i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 föreskrivs om tre kumulativa villkor som måste vara uppfyllda för att de behöriga tullmyndigheterna skall kunna underlåta att företa en uppbörd i efterhand av importtullar; tullarna har ursprungligen inte pålagts till följd av ett misstag av de behöriga myndigheterna, den avgiftsskyldige har handlat i god tro — det vill säga att denne rimligtvis inte kunde upptäcka det misstag som de behöriga myndigheterna begått — och denne har iakttagit alla de bestämmelser som föreskrivs i de gällande reglerna avseende dennes tulldeklaration (se senast domstolens dom av den 4 maj 1993, *Weis*, C-292/91, Rec. s. I-2219, punkt 14). Då dessa villkor är uppfyllda har den avgiftsskyldige anspråk på att det inte skall företas uppbörd i efterhand (se ovanstående dom i målet *Weis*, punkt 15). Däremot är det tillräckligt att ett av dessa tre villkor inte är uppfyllt för att ansökan om att uppbörd i efterhand inte skall företas inte skall beviljas.

- 43 Vad avser ifrågavarande fall kommer förstainstansrätten att fokusera sin prövning på det andra villkoret, det vill säga frågan om misstaget kunde upptäckas av den berörde operatören eller inte. Samtliga omständigheter i fallet måste bedömas på ett konkret sätt med beaktande av i synnerhet misstagets art, den berörde operatörens yrkesmässiga erfarenhet och den omsorg denne har visat (se domstolens dom av den 1 april 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, Rec. s. I-1819, punkt 28).
- 44 Vad avser arten av det misstag som den tyska myndigheten begick, då den i strid med gällande bestämmelser beviljade undantag från tullavgifter för importtransaktionerna ifråga anser förstainstansrätten att dessa bestämmelser var tillräckligt enkla för att lätt kunna förstås. Det framgår tydligt av de otvetydiga bestämmelserna i kommissionens förordning nr 1280/90 respektive nr 1347/91 att tullavgifterna hade återinförts vid den tidpunkt då importtransaktionerna i fråga ägde rum.
- 45 Vad avser operatörens yrkesmässiga erfarenhet avvisar förstainstansrätten sökandens argument enligt vilket sökanden skall betraktas som en oerfaren ekonomisk operatör, då denne endast tillfälligtvis importerade aluminiumstänger från utlandet, av vilken rimligtvis inte kan krävas att denne besitter mer omfattande kunskaper än tullmyndigheterna och ännu mindre att denne kan kontrollera dessa myndigheters åtgärder.
- 46 Det framgår av handlingarna, vilket inte har bestridits av sökanden, att denne har importerat aluminiumstänger vid elva tillfällen under år 1990 och vid åtta tillfällen under år 1991 och att det vid varje importtillfälle rörde sig om ett inte obetydligt värde. Även om sökandens verksamhet inte i huvudsak består av import- och exporttransaktioner hade denne emellertid redan en viss erfarenhet av import av ifrågavarande varor och hade för övrigt tidigare utfört sådana transaktioner för vilka tullavgifter hade beräknats, vilket framgår av handlingarna (se ovannämnda dom i målet Deutsche Fernsprecher, punkt 21).

- 47 Vad avser argumentet att det inte kan krävas att en importör har mer omfattande kunskaper än tulltjänstemännen är det tillräckligt att nämna att denna argumentation redan har avvisats av domstolen vilken hänvisade till att om en sådan princip inrättades skulle detta leda till att det skulle vara praktiskt taget omöjligt att företa en uppbörd i efterhand då misstaget nödvändigtvis alltid har begåtts av en behörig tjänsteman vilken inte har prövat en faktisk eller rättslig situation med beaktande av samtliga omständigheter. Artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 skulle berövas sitt syfte i detta fall, då förutsättningen för denna artikel med nödvändighet är att tullavgifterna i fråga inte har pålagts till följd av ett misstag av de behöriga myndigheterna själva (se ovannämnda dom i målet *Deutsche Fernsprecher*, punkt 17).
- 48 Slutligen vad gäller den omsorg som kan krävas av en ekonomiska operatör anser förstainstansrätten med beaktande av de faktiska omständigheterna att den sökande inte har visat en sådan omsorg i det ifrågavarande fallet. Under det skriftliga förfarandet har sökanden gjort gällande att denne avtalat med sina jugoslaviska handelspartners om att eventuella tullavgifter skulle betalas av dessa. Sökanden har i detta avseende påpekat att det har avtalats om att köpeskillingen inte skulle erläggas förrän efter det att tullmyndigheterna hade utfärdat ett taxeringsmeddelande, så att det belopp som erlagts för tullavgifter i förekommande fall skulle dras av från priset.
- 49 Det framgår emellertid av sökandens svar på förstainstansrättens skriftliga frågor att priset för de två importtransaktionerna som utfördes under år 1990 betalades innan sökanden hade erhållit taxeringsmeddelandet från tullkontoret. Den första importtransaktionen ägde rum den 22 maj 1990 och taxeringsmeddelandet utfärdades den 25 maj 1990. Sökanden betalade dock redan den 17 maj 1990, före det att tulldeklarationen hade lämnats in. Den andra importtransaktionen ägde rum den 8 juni 1990 och taxeringsmeddelandet utfärdades den 11 juni 1990, medan sökanden betalade redan den 8 juni 1990. Av detta följer att sökanden själv tog en ekonomisk risk som inte var nödvändig enligt det avtal som hade ingåtts, såsom det har beskrivits ovan under punkt 3. Denne kan därför inte påstå sig ha haft berättigade förväntningar vad avser taxeringsmeddelandenas giltighet, vilka inte uppfylldes, eftersom artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 i synnerhet är avsedd att skydda den avgiftsskyldiges berättigade förväntningar i fråga om att samtliga de uppgifter som

ligger till grund för beslut om att uppbära tullavgifter eller inte är korrekta (se i detta avseende domstolens dom av den 27 juni 1991, Mecanarte, C-348/89, Rec. s. I-3277, punkt 19).

50 Förstainstansrätten anser för övrigt att kommissionen med rätta har hävdats att sökanden borde ha granskat de relevanta bestämmelserna och skrivelserna för att försäkra sig om att inte vara tvungen att erlægga tullavgifter i efterhand. Det framgår av en fast rättspraxis att de gemenskapsrättsliga bestämmelserna i fråga utgör från dagen då de kungjordes i den officiella tidningen den enda positiva rätten på området i fråga som ingen förväntas vara okunnig om (se domstolens dom av den 28 juni 1990, Behn, C-80/89, Rec. s. I-2659, punkt 13 och ovannämnda dom i målet Binder, punkt 19). Förstainstansrätten anser att misstaget skulle ha kunnat upptäckas av en uppmärksam ekonomisk operatör vid läsning av den officiella tidningen i vilken nämnda förordningar kungjordes några dagar innan importtransaktionerna i fråga ägde rum (se ovannämnda dom i målet Binder, punkt 20). I motsats till vad sökanden anser är denna rättspraxis inte endast tillämplig vad avser yrkesmässiga ekonomiska operatörer, vars verksamhet i huvudsak består av import- och exporttransaktioner.

51 Det följer av det föregående att de misstag som har begåtts av de tyska myndigheterna vad avser undantag från tullavgifter, rimligtvis kunde ha upptäckts av sökanden i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Då den avgiftsskyldige har anspråk på att det inte skall företas någon uppbörd i efterhand av tullavgifterna endast om samtliga de villkor som anges i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 är uppfyllda, kan det konstateras att det skulle ha varit berättigat att ogilla en ansökan om att tullavgifterna i fråga inte skall uppbäras, för det fall att de tyska myndigheterna hade begärt att kommissionen skulle avgöra om nämnda artikel 5.2 eventuellt skulle tillämpas istället för artikel 13 i förordning nr 1430/79 (se ovan punkt 10).

52 Då det framgår av rättspraxis att frågan om misstaget kan upptäckas, i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, motsvarar frågan om det föreligger uppenbar vårdslöshet eller avsiktlig åtgärd, i den mening som avses i artikel 13 i

förordning nr 1430/79 (se ovannämnda dom i målet Hewlett Packard France, punkt 46) skall följaktligen ifrågavarande grund ogillas, eftersom den saknar grund, då sökanden således under alla omständigheter inte har visat att det inte föreligger uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

- 53 Då kommissionen prövade ifrågavarande ansökan i enlighet med artikel 13 i förordning nr 1430/79 och inte i enlighet med artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (se ovan punkt 40) skall i detta skede de eventuella konsekvenserna av detta förhållande prövas, även om sökanden inte har framfört någon grund i detta avseende.
- 54 Det framgår av lydelsen av artikel 13 i förordning nr 1430/79 att dess tillämpning är beroende av att två kumulativa villkor är uppfyllda — att en särskild situation föreligger och att uppenbar vårdslöshet och avsiktlig åtgärd inte förekommer — så att det är tillräckligt att ett av dessa två villkor saknas för att ansökan om eftergift av tullavgifter skall avslås (se i detta avseende ovannämnda dom i målet Kavallas m. fl. mot kommissionen). Kommissionen avgjorde genom det omtvistade beslutet att ansökan inte var berättigad med anledning av att det förhållandet att tullavgifterna hade återinförts hade kungjorts i den officiella tidningen och att innehållet i den officiella tidningen kan göras gällande mot samtliga avgiftsskyldiga och att ingen förväntas vara okunnig om de bestämmelser som kungörs i den. Kommissionen har i huvudsak därmed fastställt att sökanden inte har visat att uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 13 inte har förekommit.
- 55 Även om kommissionen borde ha bedömt sökandens ansökan i enlighet med artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (se ovan punkt 40) skall det emellertid påpekas att artikel 13 i förordning nr 1430/79 och artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 har samma ändamål, nämligen att begränsa betalning i efterhand av import-eller exporttullar till de fall då en sådan betalning är berättigad och då den är förenlig med en grundläggande princip såsom principen om berättigade förväntningar. Av detta följer, såsom redan har fastställts ovan i punkt 52, att frågan om misstaget kunde upptäckas, i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79,

motsvarar frågan om det föreligger uppenbar vårdslöshet eller avsiktlig åtgärd, i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79. Även om kommissionen begick ett felaktigt rättsställning då denna bedömde fallet ifråga i enlighet med artikel 13 i förordning nr 1430/79, anser förstainstansrätten att ett sådant fel endast är av rent formell art då det under de faktiska omständigheterna som ligger till grund för fallet ifråga inte har haft något avgörande inflytande vad avser utfallet av kommissionens bedömning av det fall som den har förelagts. Det finns därför inte någon anledning att ogiltigförklara det omtvistade beslutet av det skälet att kommissionen har baserat beslutet på en oriktig rättslig grund.

- 56 Under dessa omständigheter och då det har fastställts att det misstag som bestod i att undanta importtransaktionerna ifråga från tullavgifter rimligtvis kunde upptäckas av sökanden i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, anser förstainstansrätten att kommissionen med rätta har ogillat ansökan om eftergift av uppbörd i efterhand av tullavgifter genom det omtvistade beslutet.
- 57 Detta yrkande skall därför ogillas då det saknar grund. Följaktligen skall talan i sin helhet ogillas.

Rättegångskostnader

- 58 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har yrkat detta skall sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan avvisas till den del den avser att ett åläggande skall riktas till kommissionen.**
- 2) **Talan ogillas i övrigt.**
- 3) **Sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.**

Briët

Vesterdorf

Potocki

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 5 juni 1996.

H. Jung

C. P. Briët

Justitiesekreterare

Ordförande